



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 212/09-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. septembra 2009 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta o sťažnosti Ing. M. I., K., zastúpeného advokátom JUDr. I. H., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 301/07 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. M. I. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 301/07 porušené bolo.

2. Ing. M. I. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 600 € (slovom šesťsto eur), ktoré j e Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Ing. M. I. p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 346,38 € (slovom tristoštyridsaťšesť eur a tridsaťosem centov), ktoré j e Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. I. H., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 212/09-21 z 27. mája 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. M. I., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 301/07.

Zo sťažnosti vyplýva, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 301/07 konal ako súd odvolací o odvolaní žalovaného (U.) proti rozsudku Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 27 C 133/03 z 2. októbra 2007, ktorým okresný súd určil, že výpoveď z pracovného pomeru daná sťažovateľovi je neplatná a že jeho pracovný pomer u žalovaného naďalej trvá. Podľa tvrdení sťažovateľa krajský súd aj napriek skutočnosti, že ide o pracovnoprávnu vec majúcu vplyv na jeho existenčné zabezpečenie, ako aj napriek jeho viacnásobným sťažnostiam a urgenciám na urýchlené konanie

o odvolaní žalovaného z 19. novembra 2007 do podania sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

„(...) predmetná právna vec nie je natoľko komplikovaná a náročná, aby mohla ospravedlniť prieťahy v konaní Krajského súdu v Košiciach. Taktiež mám za to, že správanie sťažovateľa v preskúmvanej veci absolútne nezapríčiniło spôsobené prieťahy v konaní. Zo súdneho spisu je zrejmé, že prieťahy v konaní boli spôsobené nečinnosťou Krajského súdu v Košiciach. Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní. (...)

Od právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach v súdnom konaní sp. zn. I Co 301/2007 závisí otázka ďalšieho trvania pracovného pomeru sťažovateľa u žalovaného v spoločnosti U., s. r. o., otázka finančnej kompenzácie titulom náhrady mzdy. Pre sťažovateľa, ktorý musel nedobrovoľne opustiť svoje zamestnanie a ďalšie s tým spojené práva a povinnosti, čím sa dostal do veľmi vážnej, zlej finančnej situácie, to predstavuje značný finančný obnos. Dosiahnutie zákonného stavu v uvedených otázkach, však zbytočnými a neodôvodniteľnými prieťahmi v súdnom konaní sa stáva zložitejším, treba na ne vynakladať ďalšie finančné prostriedky, dochádza k umrťveniu finančných prostriedkov, ktoré sú vo vlastníctve sťažovateľa a postupne aj k ich znehodnoteniu vplyvom inflácie, súčasného zdražovania a podobne.

Uvedená dlhá doba čakania na rozhodnutie odvolacieho súdu nepriaznivo vplýva na psychiku sťažovateľa a nečinnosťou súdu bola spôsobená aj nemajetková ujma pomerne ťažko vyčísliteľná. Dlhodobá zlá finančná situácia sťažovateľa spôsobená jeho nezamestnanosťou a následnou nemožnosťou sa zamestnať v dôsledku sporného skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, ako dôsledok aj spomínaných udalostí a v neposlednom rade spôsobená spoločenská potupa a izolácia sťažovateľa atď. sú príkladmo vymenované následky spôsobené zbytočnými a neodôvodniteľnými prieťahmi súdu v konaní. Nečinnosťou súdu fakticky dochádza k ochrane jedného z účastníkov súdneho konania.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo Ing. M. I., bytom K. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach vedenom pod. sp. zn. 1 Co 301/2007 porušené bolo.

Krajskému súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 301/2007 prikazuje konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ing. M. I., bytom K. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 150 000,- Sk (slovom stopäťdesiat tisíc korún slovenských), ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajskému súdu v Košiciach ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia právnenému zástupcovi JUDr. I. H. za zastupovanie v konaní pred Ústavným súdom SR, vo výške 545,14 € do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za krajský súd jeho predseda listom sp. zn. 1 SprV/603/2009 z 10. júla 2009 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu listom z 22. júla 2009.

2.1 Krajský súd vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol:

„Vzhľadom na to, že celé odvolacie konanie netrvalo dlhšie ako 15 mesiacov a to vrátane rozhodovania o oprave dôvodov rozsudku a vzhľadom aj na zmenu referujúceho sudcu(...) a právnu náročnosť veci (pripustené dovolanie), sťažnosť považujeme za nedôvodnú.

Súhlasíme, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania.“

2.2 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu krajského súdu uviedol:

„(...) súhlasíme s tým aby Ústavný súd SR upustil v súlade s ust. § 30 ods. 2 zákona Národnej rady SR č. 38/1993 Z. z v aktuálnom znení od ústneho pojednávania.

K vyjadreniu Krajského súdu v Košiciach k podanej sťažnosti podotýkame nasledovné:

- stanovisko Krajského súdu v Košiciach považujeme za účelové. Záver KS Košice o tom, že podaná sťažnosť je nedôvodná je v rozpore so stanoviskom toho istého Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21. 10. 2008 kde sa konštatovalo, že podaná sťažnosť na prietahy v súdnom konaní bola opodstatnená.

- aj keď je pravdou, že Krajský súd Košice rozhodnutím zo dňa 26. 2. 2009 rozhodol rozsudkom č. k. 1 Co 310/2007 o podanom odvolaní nič to nemení na skutočnosti, že k prietahom v súdnom konaní došlo. Zmena referujúceho sudcu v prejednávacom prípade nemôže byť dôvodom pre existujúce prietahy - je úlohou konajúceho súdu zabezpečiť po organizačnej stránke činnosť súdu tak aby k prietahom v súdnom konaní nedochádzalo.

- nesúhlasíme ani so záverom KS Košice o tom, že v prejednávacom prípade išlo o právne zložitý súdny spor. Predmetom sporu bola otázka platnosti výpovede danej zamestnávateľom zamestnancovi ku ktorej existuje rozsiahla stabilná rozhodovacia prax súdov.

Vzhľadom na tieto skutočnosti považujeme podanú sťažnosť za plne dôvodnú a navrhujeme aby Ústavný súd SR rozhodol nálezom tak ako je to uvedené v podanej sťažnosti zo dňa 20. 11. 2008.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 1 Co 301/07:

- 2. október 2007 – okresný súd rozsudkom č. k. 27 C 133/03-487 určil, že výpoveď daná sťažovateľovi žalovaným je neplatná a pracovný pomer sťažovateľa u žalovaného trvá, súčasne vylúčil nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru na samostatné konanie a rozhodol o trovách konania,

- 19. november 2007 – okresnému súdu bol doručený návrh sťažovateľa na „*opravu odôvodnenia rozsudku*“ a žalovaný sa odvolal proti rozsudku okresného súdu,

- 26. november 2007 – okresný súd vyzval žalovaného, aby zaplatil poplatok za odvolanie, a sťažovateľa vyzval na vyjadrenie k odvolaniu žalovaného,

- 30. november 2007 – sťažovateľ sa vyjadril k odvolaniu,

- 3. december 2007 – žalovaný zaplatil súdny poplatok a sťažovateľ doplnil svoje vyjadrenie k odvolaniu žalovaného,

- 3. december 2007 – okresný súd uznesením rozhodol, že návrhu sťažovateľa na opravu odôvodnenia rozsudku nevyhovuje,

- 6. december 2007 – spis bol predložený krajskému súdu na odvolacie konanie, ktorý vo veci konal pod sp. zn. 1 Co 301/07,

- 10. december 2007 – krajskému súdu bolo doručené podanie žalovaného, ktorým vyjadril nesúhlas s prerokovaním odvolania bez nariadenia pojednávania,

- 4. február 2008 – krajskému súdu bolo doručené doplňujúce vyjadrenie sťažovateľa k odvolaniu žalovaného,

- 28. február 2008 – krajskému súdu bolo doručené podanie sťažovateľa, ktorým predložil doklad, že je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie,

- 1. júl 2008 – sťažovateľ urgoval konanie krajského súdu a nariadenie pojednávania,

- 14. august 2008 – sťažovateľ urgoval konanie krajského súdu a nariadenie pojednávania,

- 2. október 2008 – krajský súd uznesením zamietol návrh sťažovateľa na opravu odôvodnenia rozsudku okresného súdu,

- bez dátumu – predseda krajského súdu predĺžil zákonnému sudcovi lehotu na vypracovanie uznesenia do 30. novembra 2008,
- 14. január 2009 – krajský súd žiadal zapožičať k nahliadnutiu rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 27 CbPV 2/07,
- 15. január 2009 – sťažovateľ urgoval konanie krajského súdu a nariadenie pojednávania,
- 19. január 2009 – krajskému súdu bol zapožičaný vyžiadaný rozsudok,
- 4. február 2009 – sťažovateľ urgoval konanie krajského súdu a nariadenie pojednávania a krajský súd nariadil verejné vyhlásenie rozsudku bez pojednávania na 26. február 2009,
- 26. február 2009 – krajský súd vyhlásil rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, že výpoveď daná sťažovateľovi je neplatná a že jeho pracovný pomer trvá, a súčasne krajský súd proti svojmu rozsudku pripustil dovolanie z dôvodu posúdenia otázky zásadného právneho významu; sťažovateľ urgoval konanie krajského súdu a nariadenie pojednávania,
- 3. marec 2009 – sťažovateľ urgoval konanie krajského súdu a nariadenie pojednávania a následne mu krajský súd oznámil, že 26. februára 2009 bol bez nariadenia pojednávania vyhlásený rozsudok (sťažovateľovi bolo rozhodnutie doručené 6. marca 2009),
- 6. marec 2009 – sťažovateľ urgoval konanie krajského súdu a nariadenie pojednávania,
- 25. marec 2009 – spis bol vrátený okresnému súdu,
- 7. apríl 2009 – rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť (sťažovateľovi bol doručený 7. apríla 2009 a žalovanému 6. apríla 2009),
- 4. máj 2009 – žalovaný podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie,
- 5. máj 2009 – okresný súd vyzval žalovaného, aby zaplatil súdny poplatok za dovolanie, ktoré podal proti rozsudku krajského súdu 4. mája 2009, a sťažovateľa vyzval, aby sa vyjadril k dovolaniu žalovaného,
- 7. máj 2009 – žalovaný zaplatil súdny poplatok,
- 29. máj 2009 – sťažovateľ sa vyjadril k dovolaniu žalovaného,

- 3. jún 2009 – zmena zákonnej sudkyne z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti pôvodnej zákonnej sudkyne,
- 9. jún 2009 – spis bol postúpený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na konanie o dovolaní,
- 24. júl 2009 – spis bol vrátený okresnému súdu bez vybavenia dovolania s tým, že najvyšší súd upozornil na nutnosť odstránenia nedostatku dovolania spočívajúceho v nedoloženom splnomocnení pre právničku (zamestnankyňu) žalovaného, ktorá podala dovolanie,
- 3. august 2009 – okresný súd vyzval žalovaného na odstránenie najvyšším súdom vytknutých nedostatkov,
- 14. august 2009 - žalovaný odstránil nedostatky dovolania,
- 9. september 2009 – okresný súd plánuje opätovne postúpiť spis najvyššiemu súdu.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 182/06).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 301/07 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov

zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým zohľadnil, že predmetom napadnutého odvolacieho konania na krajskom súde bola pracovno-právna vec, nároky z rozhodnutia ktorej majú priamy vplyv a dopad na kvalitu životnej úrovne sťažovateľa a jeho rodinných príslušníkov, t. j. výsledok konania má priamy dopad na existenčnú sféru sťažovateľa (jeho príjem a zamestnanie), a preto si povaha tohto konania vyžaduje mimoriadnu starostlivosť a pozornosť všeobecného súdu venovanú efektívnemu a rýchlemu postupu, aby bol naplnený účel súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (napr. I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03, I. ÚS 158/04, I. ÚS 241/06).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že krajský súd v danej veci nekonal ako prvostupňový súd, ktorého úlohou je ustáliť skutkový stav a jeho právnu kvalifikáciu, ale konal ako súd odvolací, ktorého procesná aktivita pri preskúmaní postupu a rozhodnutia prvostupňového súdu je do značnej miery limitovaná odvolacím dôvodom. Prehľad procesného postupu krajského súdu v skúmanej veci (nekonalo sa ani jedno pojednávanie ani nebolo dopĺňané dokazovanie) nenasvedčuje tomu, že by išlo o vec právne či fakticky zložitú, ktorej prerokovanie by si aj vzhľadom na predmet konania, ako aj na štádium konania (odvolacie konanie) vyžadovalo viac ako 15-mesačné trvanie odvolacieho konania.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd nezistil žiadnu takú skutočnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v skúmanom konaní k zbytočným prieťahom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu a v tejto súvislosti zistil, že z celkovej doby trvania odvolacieho konania viac ako 15 mesiacov bol krajský súd v prevažnej miere nečinný, a to viac ako deväť mesiacov v období od 6. decembra 2007, keď mu bola vec predložená, až do 2. októbra 2008, keď krajský súd uznesením rozhodol o návrhu sťažovateľa na opravu odôvodnenia rozsudku okresného súdu.

Obrannú argumentáciu krajského súdu spočívajúcu v tvrdení, že k predĺženiu odvolacieho konania mala prispieť aj zmena „*referujúceho sudcu*“, ústavný súd neakceptoval. Uvedená skutočnosť nemôže odôvodňovať celkovú dĺžku posudzovaného súdneho konania, ktoré predstavuje na súde druhého stupňa viac ako 15 mesiacov, čo vzhľadom na charakter tohto konania (pracovno-právna vec) nemožno pokladať za primeranú dĺžku tohto konania.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02) skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní (napr. I. ÚS 88/05).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyslovil, že postupom krajského súdu v skúmanom konaní došlo k zbytočným prieťahom, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

IV.

4. Vzhľadom na to, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 301/07 už meritórne rozhodol rozsudkom z 26. februára 2009, nepripadalo do úvahy, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu vo veci konať bez zbytočných prietáhov [§ 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde].

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 150 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, najmä vzhľadom na predmet konania a konštatovanú nečinnosť krajského súdu považuje za primerané v sume 600 €, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil (v danom prípade krajský súd), je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu ústavného súdu.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich náhradu v sume 545,14 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2008 je 3 176 Sk a hodnota režijného paušálu je 191 Sk. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2009 je 115,90 € a hodnota režijného paušálu je 6,95 €.

S poukazom na výsledok konania ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2008 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnému súdu) v sume 6 734 Sk (t. j. 223,53 €) vrátane režijného paušálu a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2009 (vyjadrenie z 22. júla 2009) v sume 122,85 € vrátane režijného paušálu. Ústavný súd tak priznal sťažovateľovi úhradu trov konania v celkovej sume 346,38 € bez 19 % DPH, pretože právny zástupca sťažovateľa nepredložil osvedčenie platiteľa DPH.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. septembra 2009